

Пиленцата като видѣли, че баба имъ иде, посрѣщнали я, разкрили крилца и почнали да ѝ се хвалятъ: „бабо, мене така похъ, похъ“! викало всѣко пиленце, а баба имъ рекла: „и баба каки похъ, похъ“!...

На другия день рѣката придошла черна, мѣтна; бабата нищо не казала. Послѣ рѣката станала желта като злато. Тогава бабичката хванала момиченцето прѣзъ пояса, потопила го цѣло въ рѣката и то станало златно момиче: съ хубава златна косичка, съ здраво и червено лице, съ тънка пѣргава снага, съ позлатени дрешки и обуца; само да го гледашъ и да му се не нагледашъ, да се чудишъ и да му се не начудишъ.

Баба го обикнала, като нейно си дѣте. Пъкъ и то имало баба, като своя сѣща майка.

